

de ganze inhoud opgeslokt; het doordrukken, pilletje voor pilletje, was hem echter teveel.

Hij voelde zich steeds beroerder worden en raakte in paniek. Hij probeerde over te geven, maar dat lukte niet; hij durfde het niet, bang om erin te stikken. Grienend zocht hij zijn bed op en trok het dek over zijn hoofd. Zijn hersens leken rond te tolleren in zijn schedel.

Uren later schrok hij wakker uit benauwde dromen en wist net het toilet te halen, waar zijn krampende darmen leegliepen.

Hij zette zijn wekker om Carola op tijd een sms te kunnen sturen dat hij niet zou komen.

Half bewusteloos seinde hij de volgende ochtend >Ziek<, moest nog een keer naar de wc en kroop weer zijn bed in. Piepjes haalden hem uit zijn eerste slaap.

>Ik kom, waar woon je?<

Te lam om haar bezoek af te wimpelen, seinde hij zijn adres door. Maar dan zou ze er binnen het half uur kunnen zijn! Zoals hij nu was kon hij haar niet ontvangen! En het huis... hij had al minstens drie dagen niet gezogen en er stond nog afwas van vanochtend...

De adrenaline deed zijn werk: hij douchte en kleedde zich razendsnel, ondanks de bonkende hoofdpijn en lamlendige lijf, waste af, maakte zijn bed op, ruimde zijn toch al sobere en strakke woonkamer op... Voor stofzuigen was het te laat, de bel ging, twee keer,